

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 80. Sustinete hic & vigilate. v. 34.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

pe & tu palpiteret, langueret corpus, oculi maderent, in summa, tristitia vndique obsideret, & circumvallaret animam eius? Quid hoc mi Iesu, bone Iesu, fortis Iesu, itane Filius Dei, Deus constitutus es, vt paucas mortem & tædeat te exequi, quod tanta cum gaudio & voluntate patri obtulisti, promissisti firmiter, incepisti alacriter pro mundi redemptione, hominum salute, patris gloria? quid dicam hæc videns! si Deus pauet, si tædeat; ego homo quid agam? quid mihi spondeam in aduersis? quid in lecto doloris? quid in lecto mortis? Non miror iam aliquos homines ad denuntiationem subeundæ mortis ita conturbatos fuisse, vt mentem & rationem perdiderint. sed quid agam?

Deus meus spero quod illa tua tristitia, tuus pauor, tuum tædium sint morbi mei quos tu sanissimus suscepisti in te, vt sanares in te, vt in me oriretur sanitas, & cum tempus illud pauoris, & tædij & angustix aduenerit, spero quod misericorditer me confortabis, sicut multos martyres effecisti lætos & exultantes. Ita spero, ita oro per te & propter te, miserere mei in hora mortis meæ.

§. 79. *Et ait illis: tristis est anima mea vsque ad mortem. v. 34.*

Timent homines aperire suam miseriam: depauperatus est vir honestus, sustentat se pane tribulationis, ne emanet ad notitiam hominum infelicitas sua. peccauit homo peccatum quod admissū horret, erubescit cōfiteri. Habet morbū paulo vt sibi videtur inconvenientiorem, timet aperire & ostendere medico. sic agit omnis homo, si tamen homo sit qui sic humaniter agit. At in Christo Dño meo, & Deo meo, lōge aliter video: ille dicit: Tristis est anima mea vsque ad mortem. homo meus, interrogatus qui sibi sit, responder bene & belle, cum sibi sit male, & pessime, Christus sponte fatetur miseriam suam. Homo corruptus ne quidem coactus & stimulatus.

O Deus quantum distat via tua à visis nostris, nos dolemus, & sanitatem iactamus, sentimus miseriam & simulamus abundantiam, sumus pauperes, & libenter videmur diuites; sumus insensati, & volumus prædicari inter sapientes. Perge Domine Iesu, apponere vulneribus nostris medicinam. Tu enim os nostrum, dolet in corpore tuo pes, & os dicit, mihi maie est. Male est visceribus, os amaritudinem potionis haurit. Hoc demum est saluatorem agere, Dignus es itaque agnus, qui occisus es accipere diuinitatem, & honorem & gloriam & virtutem in sæcula.

§. 80. *suffinete hic & vigilate. v. 34.*

Quomodo quæso sustinebant, & quid? an Dominus aliquod onus à se

G

ia

in eos transtulit? Nescio quid dicam, nisi, ipsi sibi onus erant, quod iam Domino portabat, optabatq; ne se amplius grauarent. est enim onus dupliciter grauans, quando & grauatur pondere, & molestat inquietudine. credam igitur hoc Dominum commendasse, vt sustinerent se, nec afflicti onus auerent noua accessione. sed & magnum video discrimen inter adhortationem Domini ad minorem clerum & plebem, atque ad Prælatos, illis dicit: sedete hic donec orem: his autem sustinete & uigilate.

O Anima mea quoties audis tibi acclamantem pium Iesum, de te & salute tua sollicitum, *sedes, sustine, & uigila*, sede contenta tuo munere & uocatione; sustine tentationes varias à te ipso, à carne, mundo, diabolo, inimicis, foris & intus, & amicis quos putas secundum hominem (inimici enim sunt hominis domestici eius) & uigila ne cum te laetauerint peccatores, consentias; sed uigila tibi & accurre ad Deum tuum, unicum asylum uictoriæ, & dic Iesu Christe Domine Deus noster, hostis irruit, qui nisi tu subuenias, facile nos & actu suo fallat, & uiribus prosternet & saeuitia delinabit: sed si tu uel procul appareas, qui illum fregisti solo aspectu tuo, perterritum fugabis dignare nos in tutelam tuam recipere, infantes, inuidentes, imbecilles, imperitos ne nos tam truculenta bestia & immanis fera decerpatur.

§. 81. *Et cum processisset paululum procidit. v. 35.*

Solent qui pauore aliquo aguntur ad notos se recipere, ab illis agere se parari, tenaciter eis adhærere: At Christus qui humanam infirmitatem & pauorem mortis ultro assumpsit & sustinere uoluit, non affigit se carissimorum suorum lateri, sed ab eis recessit, quantum est iactus lapidis, uelut docet euangelista, erat tamen hoc Christi constantiæ & generosiæ paululum, nisi irruens in eum angor, sponte relaxatus & sauire permissus, Dominum prostrauisset.

Ecce anima, detracta est in terram gloria Dei, splendor paternæ gloriæ, & qui portat omnia uerbo uirtutis suæ. certe grauis res est peccatum, quod tantam potest deicere fortitudinem in terram. Quid igitur facies? amabit adhuc iniquitatem? diliges imprudentiam? vis adhuc operam dare uoluptati illicitæ? vis uecorditer, quæ non sunt timenda, timere? Absit Domine, Absit, ut addam onus oneri tuo, Maledictum peccatum, & uoluntas proa ad malum hoc, quod Dominum in terram deiecit.

§. 82. *Procidit super terram. v. 35.*

Non ei satis est genua in terram orando flectere: sed etiam diuinam uoluit faciem in terram prosternere profundissima humilitione, quasi ob-